

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Borowczak

Protokolant: sędzia przewodniczący

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu J. D.

po rozpoznaniu w sprawie K. C.

wniosku skazanego o wydanie wyroku łącznego

postanawia:

1. na podstawie art. 572 k.p.k. umorzyć postępowanie co do objęcia wyrokiem łącznym kar pozbawienia wolności wymierzonych wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu z dnia 15 marca 1995 r., sygn. akt III K 207/94, wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 10 marca 1997 r., sygn. akt VIII K 613/95 i wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 5 listopada 2010 r., sygn. akt III K 255/07,
2. na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. uznać się niewłaściwym do rozpoznania sprawy w pozostałym zakresie i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu Poznań – Stare Miasto w Poznaniu jako sądowi właściwemu,
3. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Skazany K. C. wniósł o wydanie wyroku łącznego obejmującego skazania wyrokami: Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu w sprawie III K 776/14 na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce z dnia 10 kwietnia 2013 r. w sprawie III K 633/12 na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W niniejszej sprawie ustalono, że K. C. został skazany w sumie sześcioma wyrokami:

I wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu z dnia 15 marca 1995 r., sygn. akt III K 207/94 na karę 3 lat pozbawienia wolności,

II wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 10 marca 1997 r., sygn. akt VIII K 613/95, zmienionym na mocy wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 grudnia 1997 r., sygn. akt II AKa 297/97 na karę łączną 8 lat pozbawienia wolności,

III wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 5 listopada 2010 r., sygn. akt III K 255/07 na karę 1 roku pozbawienia wolności,

IV wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce z dnia 10 kwietnia 2013 r., sygn. akt III K 633/12 na karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

V wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 15 października 2013 r., sygn. akt III K 761/13 na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby,

VI wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 30 lipca 2015 r., sygn. akt III K 776/14 na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że w niniejszej sprawie znajdują zastosowanie przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. Zgodnie bowiem z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. Poz. 396) przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym tą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. W niniejszej sprawie K. C. został skazany m.in. wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 30 lipca 2015 r. w sprawie III K 776/14, który uprawomocnił się w dniu 18 listopada 2015 r., a więc po wejściu w życie wskazanej wyżej ustawy z dnia 20 lutego 2015 r.

W myśl obecnie obowiązującego art. 85 § 1 k.k. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Przepis art. 85 § 2 k.k. stanowi zaś, że podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1.

Zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k. jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby, którą prawomocnie skazano lub wobec której orzeczono karę łączną wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący lub łączny w pierwszej instancji, orzekający kary podlegające łączeniu.

Rozważając ewentualną możliwość połączenia kar orzeczonych wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu z dnia 15 marca 1995 r., sygn. akt III K 207/94 oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 5 listopada 2010 r., sygn. akt III K 255/07 należało stwierdzić, że kary te zostały już w całości wykonane, odpowiednio w dniu 30 października 1997 r. (zob. zawiadomienie o zwolnieniu osadzonego w aktach III Wp. 207/95 i informację o pobytach i orzeczeniach w aktach III K 26/16) i w dniu 23 marca 2011 r. (k.29 akt III Wp. 7/11). Jeśli chodzi zaś o karę wymierzoną wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 10 marca 1997 r., sygn. akt VIII K 613/95, to postanowieniem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 20 maja 2004 r. w sprawie V Wz 397/04 skazanego K. C. warunkowo zwolniono z odbycia reszty tej kary, wyznaczając okres próby do dnia 20 maja 2006 r. Skoro warunkowe zwolnienie nie zostało odwołane, to zgodnie z art. 82 § 1 k.k. wskazaną karę pozbawienia wolności uważa się za odbytą z chwilą warunkowego zwolnienia.

W tej sytuacji, ponieważ zgodnie z art. 85 § 2 k.k. podstawą orzeczenia kary łącznej są kary podlegające wykonaniu, a kary pozbawienia wolności wymierzone wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu z dnia 15 marca 1995 r., sygn. akt III K 207/94, wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 10 marca 1997 r., sygn. akt VIII K 613/95 i wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 5 listopada 2010 r., sygn. akt III K 255/07 nie podlegają już wykonaniu, to tym samym nie ma podstaw do objęcia tych kar wyrokiem łącznym. Dlatego właśnie Sąd orzekł, jak w punkcie 1. części rozstrzygającej.

Sąd w pełni zgadza się przy tym z panującym w orzecznictwie poglądem, wedle którego trzeba przyjąć, że każdy sąd rozpoznający sprawę o wydanie wyroku łącznego zobowiązany jest, na podstawie art. 572 k.p.k., do umorzenia postępowania zawsze wówczas i w takim zakresie, w jakim stwierdzi brak warunków do wydania wyroku łącznego. Jeżeli to sąd wyższego rzędu stwierdzi brak warunków do „połączenia” wyroku tego sądu z wyrokami sądów niższego rzędu, to ocena właściwości rzeczowej do dalszego prowadzenia sprawy o wydanie wyroku łącznego uzależniona będzie od etapu rozpoznania sprawy. Jeśli nastąpi to w toku przygotowania do rozprawy, znajdzie zastosowanie art. 35 § 1 k.p.k., przy czym postanowienie o przekazaniu sprawy innemu sądowi, poprzedzone być musi orzeczeniem o stosownym umorzeniu postępowania o wydanie wyroku łącznego (choćby miało to nastąpić w jednym postanowieniu). Postanowienie o przekazaniu sprawy sądowi niższego rzędu, w omawianym układzie procesowym, jest wszak wyłącznie następstwem uznania, że wyrok sądu wyższego rzędu nie spełnia warunków do objęcia go wyrokiem łącznym z wyrokami sądów niższego rzędu, a procesowym tego wyrazem jest umorzenie postępowania w tym zakresie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., sygn. akt I KZP 32/06, LEX nr 214181, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2011 r., sygn. akt II KK 312/10, LEX nr 785900). Taka sytuacja miała miejsce

w niniejszej sprawie, toteż Sąd uznał, że nie jest właściwy do rozpoznania sprawy w przedmiocie wydania wyroku łącznego obejmującego kary orzeczone późniejszymi wyrokami sądów rejonowych, co do których mogą zachodzić warunki do wydania takiego wyroku.

Z uwagi na powyższe, Sąd postanowił umorzyć postępowanie w zakresie wskazanym w punkcie 1. części rozstrzygającej, a w pozostałej części sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu Poznań – Stare Miasto w Poznaniu jako właściwemu do jej rozpoznania. To właśnie ten sąd jest sądem, który wydał ostatni wyrok skazujący w pierwszej instancji, orzekający kary podlegające łączeniu, w rozumieniu art. 569 § 1 k.p.k. (pkt 2. części rozstrzygającej).

O kosztach postępowania orzeczono jak w punktach 3. części rozstrzygającej.

SSO Tomasz Borowczak